

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Sa/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5022200355
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5022200355.2

Rozhodnutie

Dňa 22.03.2023 Krajský súd v Žiline ako správny súd v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Máriou Dubcovou, v právnej veci žalobcu: Z.. J. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom T. N. XXX, XXX XX T. N., proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Vysokoškolákov 8556, 010 08 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo spisu OU-ZA-OOP1-2022/019809-002 zo dňa 04.04.2022

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov súdneho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu s návrhom na zrušenie obidvoch rozhodnutí a s priznaním 100 % náhrady trov konania žalobcovi. Rozhodnutím žalovaného bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 09.11.2021 Číslo spisu OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 potvrdené. Prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej aj len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa žalobca dopustil tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci, keď dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné, v predajni COOP Jednota počas nákupu, po tom, ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, následne keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol. Za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 12 ods. 1, § 47 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. bola žalobcovi uložená sankcia, a to pokarhanie a zároveň bol žalobca povinný uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- Eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet Ministerstva vnútra SR vedený v Štátnej pokladnici pod variabilným symbolom č.: 0001163378. Žalobca v žalobe poukázal na rozhodnutie prvostupňového orgánu, rozhodnutie odvolacieho orgánu, na rozhodné články Ústavy SR, zákona č. 372/1990 Zb., ustanovenia zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, ustanovenia zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, rozhodnutia Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, Okresného súdu v Pezinku. V žalobe žalobca poukázal na to, že pokiaľ konal a rozhodoval žalovaný ako odvolací orgán a uviedol rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 09.11.2021 sp.zn. OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016, tak takéto rozhodnutie neexistuje, pretože z rozhodnutia prvostupňového orgánu vyplýva dátum a označenie čísla spisu Žilina 09.11.2021, OU-ZA-OVVS2-2021/027500/835/2BD, 21.01.2022 sp.zn. OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016. Podľa žalobcu nejde o chybu v písaní, ale o zjavnú zmätočnosť, keď odvolací správny orgán pochybil v tom, ak 09.11.2021 vybavil vec sp.zn. OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016, ktorá 09.11.2021 objektívne neexistovala, zaevidovaná podľa čísla spisu v roku 2022.

Žalobca namietol, že priestupok, ktorého sa mal dopustiť podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., nie je priestupkom. Žalobca poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Žalobca poukázal na to, že neexistuje právna povinnosť určená zákonom na prekrytie horných dýchacích ciest. V danom prípade policajti nekonali v rámci svojej právomoci podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., ale túto prekročili, čím nevybavili skutok zákonným spôsobom. Podľa § 34 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, § 17 až § 33 zákona č. 171/1993 Z.z., § 52 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 48/2002 Z.z. vyplýva, že každý je povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz a požiadavku policajta alebo strpieť výkon jeho oprávnení aj podľa osobitných predpisov, avšak za predpokladu, že táto právomoc priamo vyplýva z príslušného osobitného predpisu. Z § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z. ani z celého obsahu tohto zákona nevyplýva právomoc policajta podľa § 34 zákona č. 171/1993 Z.z. v spojení s § 52 zákona č. 372/1990 Zb. v právnej veci podľa zákona č. 355/2007 Z.z.. Právomoc policajta podľa zákona č. 355/2007 Z.z. je *expressis verbis* daná iba na prejednanie priestupku v blokovom konaní, týmto postupom policajný orgán nekonal. Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, v danom prípade policajný orgán nemohol žalobcu vyzývať na prekrytie horných dýchacích ciest, túto právomoc mu žiaden zákon nedáva, navyše táto požiadavka nie je právna povinnosť určená nijakým zákonom vrátane § 48 ods. 4 písm. r) zákona č. 355/2007 Z.z. Predmetom posudzovaného konania žalobcu nebolo porušenie opatrení na zamedzenie šírenia ochorenia Covid-19 a s tým súvisiacich uznesení vlády. Žiadna skutková podstata porušenia uznesenia vlády nebola žalobcovi kladená za vinu. Podľa žalobcu priestupku neuposlúchnutia výzvy verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci sa žalobca nemohol objektívne dopustiť, pretože v danom prípade policajný orgán nemal právomoc vyzývať žalobcu na plnenie povinnosti podľa zákona č. 355/2007 Z.z., keďže túto právomoc mu predmetný zákon podľa aj čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s § 34 zákona č. 171/1993 Z.z. nedáva. S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 Ústavy SR ust. § 48 ods. 4 písm. r) zákona č. 355/2007 Z.z. neurčuje povinnosť prekrytia dýchacích ciest, ale povinnosť použitia preventívnych a iných ochranných pomôcok, pričom s poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z.z. podzákonný akt túto povinnosť nemôže rozšíriť nad jej rámec. Výzva policajta, či už na nasadenie si ochrannej pomôcky alebo z dôvodu jej nenasadenia na preukázanie totožnosti, nebola urobená pri výkone jeho právomoci na základe zákonného zmocnenia, pretože podľa § 34 zákona č. 171/1993 Z.z. policajný orgán nemá právomoc vyzývať na plnenie povinností podľa zákona č. 355/2007 Z.z. a podľa § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. v spojení s § 2 ods. 1 písm. k) citovaného zákona nebolo to potrebné na plnenie úloh podľa tohto zákona, pretože neexistoval priestupok neprekrytia dýchacích ciest vôbec. Občan nie je povinný uposlúchnuť a ani podrobiť sa výzve príslušníka policajného zboru, ktorá nemá oporu v platných právnych predpisoch. Povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest bola v posudzovanom čase uložená právnym aktom označeným ako Vyhláška na nariadenie opatrení Úradu verejného zdravotníctva SR č. 175/2021 V. v. ako jedným zo série týchto právnych aktov. Žalobca poukázal na § 2 ods. 1 Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 175/2021 V. v., § 1 ods. 1, § 15, § 18 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 2 zákona č. 400/2015 Z.z., § 5 ods. 1, 2 zákona č. 180/2013 Z.z., § 59b zákona č. 355/2007 Z.z., čl. 123 Ústavy SR. Podľa žalobcu nejde o právny predpis, ale o individuálny akt s normatívnym prvkom - hybridný správny akt, ktorý nie je normatívnym aktom, teda všeobecne záväzným právnym predpisom. Predmetná vyhláška bola vydaná podľa § 4 ods. 1 písm. g), § 5 ods. 4 písm. k), § 48 ods. 4 písm. r) zákona č. 355/2007 Z.z.. Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 08.12.2021 sp.zn. PL.ÚS 4/2021 bolo vyslovené, že § 4 ods. 1 písm. g) zákona č. 355/2007 Z.z. nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 a s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Ústavy SR. S poukazom na ust. § 193 CSP je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou SR, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Podľa § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2007 Z.z. Úrad verejného zdravotníctva nariaďuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4, ak ich treba vykonať v rozsahom presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva. Žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.09.2020 sp.zn. II. ÚS 411/2020. Právne akty Úradu verejného zdravotníctva označené ako „opatrenia“ a vyhlášky na nariadenie opatrení sú právnou povahou totožné právne akty vydané podľa kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z.z. a písm. k) citovaného ustanovenia, nie vytvorené a vyhlásené ako vykonávací právny predpis tohto zákona na základe splnomocnenia podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2, § 18 ods. 2, § 19 ods. 1, 2 zákona č. 400/2015 Z.z. a postupom podľa Legislatívnych pravidiel vlády SR. Oba akty Úradu verejného zdravotníctva SR sú teda nariadenia hybridnej povahy vydané správnym orgánom pri plnení jeho úloh podľa kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 písm. h), k) zákona č. 355/2007 Z.z. a už existujúcich vykonávacích ustanovení § 12 a § 48 ods. 4 citovaného zákona, t.j. nejde o všeobecne záväzné právne predpisy. K ustanoveniu § 48 ods. 4 písm. r) zákona č.

355/2007 Z.z. žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.12.2014 sp.zn. PL.ÚS 10/2013, zo dňa 30.01.2003 sp.zn. III. ÚS 100/02, zo dňa 26.03.1997 sp.zn. II. ÚS 8/97, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 16 ods. 1 Ústavy SR s tým, že prekrytie horných dýchacích ciest je zásahom do základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia.

Ďalej žalobca poukázal na to, že podľa čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 Ústavy SR povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona a medze základných práv a slobôd možno upraviť len zákonom. S poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z.z. vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené. Podľa žalobcu Úrad verejného zdravotníctva tým, že do posudzovaného opatrenia určil povinnosť nad rámec zákona, prekročil svoju právomoc. Predmetom konania je otázka prekrytia horných dýchacích ciest zasahujúca do základných ľudských práv a slobôd, a to do práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, do práva na súdnu a inú právnu ochranu. V Zbierke zákonov SR sa nenachádza zákon určujúci všeobecne záväznú povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest, žalobca takúto právnu povinnosť nemal určenú zákonom, podzákonný akt nemôže takúto povinnosť doplniť, rozšíriť alebo určiť nad rámec zákona. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.07.2009 sp.zn. 7Sžo 85/2008. Nejde o údajnú absenciu zavineného konania, ale o jeho de iure absenciu. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupkom je zavinené konanie, ktoré je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, pričom s poukazom na skutkovú podstatu § 48 ods. 4 písm. r) zákona č. 355/2007 Z.z. táto neurčuje povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest a s poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z.z. podzákonným aktom nemožno povinnosť určiť ani rozšíriť nad rámec zákona. Policajný orgán nemá právomoc na postup podľa § 34 zákona č. 171/1993 Z.z., a to ani v zmysle § 17 až 33 predmetného zákona. Podľa § 52 ods. 2 písm. d) zákona 372/1990 Zb. v spojení s § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z. vecná pôsobnosť policajného orgánu je vymedzená na úseku iba blokového konania podľa § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., priestupky na úseku ochrany verejného zdravia prejednávajú podľa § 56 ods. 5 zákona č. 355/2007 Z.z. orgány verejného zdravotníctva. Podľa žalobcu nie je daná ani vecná pôsobnosť správneho orgánu na prejednanie veci. V ďalšej časti žaloby žalobca poukázal na svoju námietku o nedostatku označenia právnej kvalifikácie skutku, t.j. ustanovenie zákona so znením skutkovej podstaty určujúcej povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest. Žalovaný konštatoval, že predmetom priestupkového konania nebolo prejednanie priestupku spočívajúceho v neprekrytí horných dýchacích ciest, ale predmetom konania bolo prejednanie priestupku vo veci neuposlušnutia výzvy, a to výzvy na prekrytie horných dýchacích ciest a výzvy na preukázanie totožnosti verejného činiteľa podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch. Priestupok spočívajúci v neprekrytí horných dýchacích ciest nebol prvostupňovým správnym orgánom vôbec prejednaný podľa rozhodnutia žalovaného. Podľa žalobcu tento argument žalovaného je v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a princípom materiálneho právneho štátu, pretože skutok podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. spočíval v porušení právnej povinnosti prekrytia dýchacích ciest a na túto je konajúci orgán povinný označiť právnu kvalifikáciu v spojení s § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., t.j. označením ustanovenia a znenia skutkovej podstaty, ktorá mala byť porušená neuposlušnutím výzvy. V opačnom prípade podľa žalobcu je porušené základné právo v zmysle čl. 17 ods. 2 Ústavy SR. Podľa slovenskej právnej úpravy je oprávnenie policajta požadovať preukázanie totožnosti de lege lata služobným zákrokom, ktorý možno vykonať len v prípade, ak je to potrebné na plnenie úloh policajného zboru. Konajúci policajný orgán v danej veci vzhliadol v postupe podľa § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. možnosť kedykoľvek vyzvať osobu, aby preukázala svoju totožnosť dokladom totožnosti, avšak uniklo pozornosti slovné spojenie, ak je to potrebné na plnenie úloh podľa tohto zákona, ktoré definuje materiálny predpoklad výkonu oprávnenia policajta požadovať preukázanie totožnosti. Povinnosť odôvodnenia vykonania služobného zákroku preukázania totožnosti vyplýva z požiadavky transparentnosti výkonu štátnej moci, resp. princípu verejnej kontrolovateľnosti výkonu štátnej moci občanmi, od ktorých táto moc pochádza. Ak príslušník Policajného zboru prekročí svoju právomoc a uskutočňuje zákrok, na ktorý nie je podľa zákona oprávnený, nepožíva ochranu verejného činiteľa a dotknutá osoba nie je povinná strpieť jeho konanie a pokyny. Ak policajt nekoná v súlade s § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. a neoznačí plnenú úlohu podľa tohto zákona tak podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, 3 Ústavy SR nikto nie je povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz alebo požiadavku policajta, ktorá nemá oporu v právnych predpisoch. Priestupok podľa ust. § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. možno spáchať len neuposlušnutím zákonnej výzvy verejného činiteľa. Žalobca poukázal na uznesenie Okresného súdu v Pezinku sp.zn. 2T/136/2013. Preukázanie totožnosti osoby predstavuje zásah do základných práv na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia a do práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného a rodinného života. Podľa žalobcu konajúci policajti porušením ustanovení Európskeho dohovoru, Ústavy SR a zákona o policajnom zbore zneužili svoju právomoc. Ich konanie

trpelo nedostatkom právomoci prejednať priestupok na úseku ochrany verejného zdravia podľa zákona č. 355/2007 Z.z. výzvami na plnenie povinností podľa tohto zákona, jednak povinnosť na prekrytie dýchacích ciest neexistuje vôbec podľa žiadneho zákona. Podľa žalobcu policajti pri ukladaní už prvej výzvy na prekrytie dýchacích ciest bol povinný žalobcovi označiť právnu kvalifikáciu, t.j. ustanovenie zákona a znenie skutkovej podstaty takejto povinnosti a rovnako to bol povinný urobiť aj správny orgán. S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 Ústavy SR formálnym predpokladom určenia povinností a medzi práv a slobôd je, že úprava je vydaná vo forme zákona. Ustanovenie zákona a znenie skutkovej podstaty prekrytia dýchacích ciest neexistuje v žiadnom zákone Národnej rady SR. Celé konanie podľa žalobcu trpí nedostatkom právomoci orgánu verejnej moci na jeho prejednanie, a to počnúc konaním policajného orgánu ako z hľadiska verejnej pôsobnosti, tak aj z hľadiska nedostatku materiálneho základu, končiac postupom správneho orgánu. Nesprávny úradný postup policajného orgánu a následne správneho orgánu, ktorý vec prejednal, vyústilo do nezákonného rozhodnutia. K dôkazom svedeckej výpovede J. žalobca uviedol, že konanie policajta bolo odporujúce zákonu, pretože výzva podľa § 18 zákona č. 171/1993 Z.z. bola bez opory v zákone, ak policajti nie je oprávnený vyzvať osobu na plnenie povinností podľa zákona č. 355/2007 Z.z., ani na prejednanie priestupku jej objasnením podľa § 58 zákona č. 372/1990 Zb., je oprávnený iba na prejednanie priestupku v blokovanom konaní podľa § 84 citovaného zákona v spojení s § 56 ods. 4 zákona č. 372/1990 Zb.. Zároveň neexistovala úloha plnená podľa § 2 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb., pretože neexistovalo zavinené konanie „neprekrytie horných dýchacích ciest“ podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ktoré je za priestupok výslovne označené v zákone Národnej rady SR.

V zhrnutí žalobných dôvodov žalobca poukázal na čl. 2 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR s dôrazom, že policajný orgán nemal právomoc na postup podľa § 34 zákona č. 171/1993 Z.z., a to ani v zmysle ust. § 17 až 33 citovaného zákona. Podľa § 52 ods. 2 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z. vecná pôsobnosť policajného orgánu je vymedzená na úseku iba blokovaného konania podľa § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., priestupky na úseku ochrany verejného zdravia prejednávajú podľa § 56 ods. 5 zákona č. 355/2007 Z.z. orgány verejného zdravotníctva, preto nie je daná ani vecná pôsobnosť správneho orgánu na prejednanie veci a vydanie meritórneho rozhodnutia. Ďalej žalobca v zhrnutí poukázal na jednotlivé rozhodnutia Ústavného súdu SR, uznesenie Okresného súdu v Pezinku sp.zn. 2T/136/2013. Policajný orgán a správne orgány nemali v danom prípade vecnú pôsobnosť vôbec a predmetná vyhláška Úradu verejného zdravotníctva SR žalobcu nijako nezaväzovala, pretože nie je všeobecne záväzný právny predpis vydaný podľa čl. 123 Ústavy SR v spojení s § 5 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z.. Ide o individuálny právny akt s normatívnym prvkom vydaný podľa kompetenčného ust. § 5 ods. 4 písm. k) citovaného zákona, ktorý podľa teórie práva s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.09.2020 sp.zn. II. ÚS 411/2020 nie je normatívnym aktom. Žalobca zdôraznil v rámci zhrnutia žalobných dôvodov jednotlivé články Ústavy SR, poukázal na ústavnú konformitu výkladu, ochranu ústavne zaručených základných práv a slobôd a žiadal s prihliadnutím aj na zmätočné označenie prvostupňového rozhodnutia správnym orgánom rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu zrušiť s priznaním trov súdneho konania žalobcovi.

2. K žalobe žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 19.08.2022. Žalovaný uviedol, že Okresný úrad Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím Číslo: OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 zo dňa 09.11.2021 rozhodol tak, že uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomocí, keď dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné, v predajni COOP Jednota počas nákupu, po tom, ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, následne keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol. Za tento priestupok bola žalobcovi uložená sankcia pokarhania s povinnosťou uhradiť trovy spojené s prejednaním priestupku vo výške 16,- Eur. O odvolaní rozhodol žalovaný v žalobou napadnutom rozhodnutí. Žalovaný zotrval na svojom rozhodnutí, keďže žalobca sa dopustil skutku, tak ako je uvedené vo výrokovvej časti prvostupňového rozhodnutia. V rámci žalobných dôvodov žalobca uviedol, že rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 09.11.2021 sp.zn. OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 neexistuje. Z prvostupňového rozhodnutia vyplýva dátum a označenie 09.11.2021, OU-ZA-OVVS2-2021/027500/835/2BD, 21.01.2022 sp. zn. OU-ZA-OVVA2/2022/004846-016. Nejde o žiadnu chybu v písaní podľa žalobcu, ale o zjavnú zmätočnosť. Žalovaný uviedol, že prvostupňové rozhodnutie zo dňa 09.11.2021 bolo expedované na elektronické doručovanie dňa 21.01.2022. Z tohto dôvodu boli na rozhodnutí č. OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 zo

dňa 09.11.2021 uvedené dva dátumy. Tým, že spis nebol uzatvorený v roku 2021 a prešiel do roku 2022, kedy bolo rozhodnutie expedované, preto mu bolo pridelené číslo s rokom 2022.

Žalobca v žalobe ďalej poukázal na to, že policajný orgán nemal právomoc postupovať podľa § 34 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, a to ani v zmysle § 17 až § 33 predmetného zákona. Podľa žalobcu v zmysle § 52 ods. 2 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z. vecná pôsobnosť policajného orgánu je vymedzená na úseku iba blokoveho konania podľa § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. a priestupky na úseku ochrany verejného zdravia prejednávajú podľa § 59 ods. 5 zákona č. 355/2007 Z.z. orgány verejného zdravotníctva. Podľa žalobcu nebola daná ani vecná pôsobnosť správneho orgánu na prejednanie veci a vydanie meritórneho rozhodnutia. Navyiac, keď v danej veci podľa žalobcu nebol označený žiaden vykonávací predpis, ktorý by žalobcovi ukladal povinnosť na plnenie, na ktoré bol vyzvaný policajným orgánom a následne pre jej nesplnenie bol vyzvaný na preukázanie totožnosti. Podľa žalobcu vyhláška Úradu verejného zdravotníctva nie je všeobecne záväzný právny predpis, ide o individuálny právny akt s normatívnym prvkom, t.j. hybridný správny akt vydaný podľa kompetenčného ust. § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z.. Žalovaný poukázal na § 34 zákona o policajnom zbore, podľa ktorého je každý povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz a požiadavku policajta alebo strpieť výkon jeho oprávnení podľa § 17 až § 33 a oprávnení podľa osobitných predpisov. Toto ustanovenie je tzv. imperfektnou právnou normou, v ktorej absentuje sankcia za jeho prípadné porušenie. Sankciu za neuposlúchnutie týchto požiadaviek policajta možno vyvodíť práve z § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., z ktorého vyplýva, že priestupku sa dopustí ten, kto neuposlúchne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomocí. V zmysle tohto ustanovenia môže policajt dávať výzvy, požiadavky, pokyny a príkazy, ktoré nie sú vo všeobecne záväzných právnych predpisoch výslovne vyjadrené, avšak ich potreba z nich vyplýva v záujme riadneho výkonu právomocí príslušníka polície. Tieto výzvy môžu súvisieť predovšetkým so zaistením bezpečnosti osôb ako aj ukončením páchaného protiprávneho konania. Podmienkou je, aby bola táto výzva daná v medziach zákona a aby sledovala legitímny cieľ. Pokiaľ policajt pri výkone právomocí vysloví výzvu, ktorá smeruje k dosiahnutiu legitímneho cieľa, bude neuposlúchnutie takejto výzvy posudzované ako priestupok podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb.. Ak policajt za splnenia ďalších podmienok výzvou sleduje legitímny cieľ, tak táto výzva požíva ochranu v zmysle zákona, jej splnenie je vynutiteľné a zároveň sankcionovateľné ako priestupok. Žalovaný poukázal na znenie § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., v zmysle ktorého za priestupok podľa ods. 1 písm. c) a f) spáchaný v čase krízovej situácie sa v blokovom konaní uloží pokuta do 1.000,- Eur; tieto priestupky v blokovom konaní môžu prejednávať aj orgány policajného zboru a obecnej polície. Z uvedeného ustanovenia vyplýva možnosť príslušníka polície za určitých okolností prejednať priestupok na úseku verejného zdravotníctva (vrátane priestupku neprekrytia horných dýchacích ciest) v blokovom konaní.

Výklad žalobcu ako obvineného, ktorý považuje § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z. za ustanovenie výrazne oklieštujúce právomoc príslušníkov polície v prípade priestupku na úseku verejného zdravotníctva, je výkladom svojvoľným a ničím nepodloženým. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupky prejednávajú obvodné úrady, ak tento zákon neustanovuje inak. Priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. sa dopustí ten, kto neuposlúchne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomocí. Chráneným objektom pri tejto skutkovej podstate je riadny výkon verejnej správy a s tým súvisiaca potreba rešpektovania autority osoby, ktorá je v postavení verejného činiteľa. Výzva verejného činiteľa musí byť urobená pri výkone jeho právomocí na základe zákonného zmocnenia. Výzva musí byť určitá, musí z nej pre konkrétnu osobu vyplývať povinnosť niečo konať, niečo sa zdržať alebo niečo strpieť. Splneniu výzvy nesmie brániť žiadna prekážka. Nesplnenie výzvy verejného činiteľa tak spočíva v nesplnení povinnosti, ktorá bola výzvou uložená. Občania sú povinní podrobiť sa výkonu právomoci verejného činiteľa bez ohľadu na vlastný súkromný názor a bez toho, že by najprv hodnotili zákonnosť postupu verejného činiteľa. Žalovaný zotrval na zákonnosti postupu príslušníkov polície, ktorí v rámci objasňovania protiprávneho konania, a teda zároveň i plnenia úloh policajného zboru v zmysle § 2 zákona o policajnom zbore vyzvali obvineného na to, aby upustil od svojho protiprávneho konania, t.j. vyzvali obvineného, aby si prekryl horné dýchacie cesty a po ignorancii spomínanej výzvy ho následne príslušníci polície vyzvali na preukázanie totožnosti. Zo strany príslušníkov polície nedošlo k svojvoľnému služobnému zákroku, ktorý by nemal oporu v zákone. V čase policajného zákroku príslušníkov polície existoval dôvodný predpoklad, že zo strany obvineného dochádza k protiprávnej činnosti v spojitosti s nedodržaním opatrení prijatých na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19 a s tým súvisiacich uznesení vlády. V danom prípade podľa žalovaného boli splnené podmienky pre konštatovanie legálnosti výzvy policajnej hliadky. Nejednalo sa o neopodstatnenú výzvu policajných príslušníkov, ale o výzvu, ktorá mala zákonný podklad v zmysle § 2 zákona o policajnom zbore a tiež v zmysle ustanovení zákona č. 355/2007 Z.z.. Podľa žalovaného právomoc príslušníkov polície

vyzvať obvineného na to, aby upustil od svojho protiprávneho konania a prekryl si požadovaným spôsobom horné dýchacie cesty ako i právomoc vyzvať ho na preukázanie totožnosti, vyplývala priamo z ustanovení zákona o policajnom zbore v spojení s ustanoveniami zákona č. 355/2007 Z.z.. Žalovaný nežiadal vo veci nariadiť pojednávanie. Súčasne s vyjadrením doložil spisy správnych orgánov.

3. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 5.10.2022. Žalobca uviedol, že toto vyjadrenie píše bez pomoci advokáta, bez právnického vzdelania ako občan a samozvaný ľudskoprávny aktivista, ktorý je povinný sa riadiť zákonmi. Je vyštudovaný inžinier aplikovanej matematiky, a teda ako matematik má logické myslenie, aby na dostatočne dobrej úrovni vedel zhodnotiť podstatu právneho problému. Žalovaný vo vyjadrení viackrát používa označenie žalobkyňa. Okresný úrad viackrát uvádza, že konanie žalobcu malo byť protiprávne. Je nepochybné, že povinnosť prekrytia horných dýchacích ciest sa vo vyhláške nachádza, pretože ju tam dal hlavný hygienik, avšak nie je zrejmé, na základe akého zákona bola táto povinnosť občanom od hlavného hygienika uložená, keďže v § 48 ods. 4 písm. r) zákona č. 355/2007 Z.z. sa žiadna výslovná povinnosť prekryvať si horné dýchacie cesty nenachádza. Povinnosť prekryť si horné dýchacie cesty hrubo zasahuje do základného ľudského práva na súkromie. Výslovná povinnosť prekrytia si horných dýchacích ciest sa nenachádza ani v zákone č. 355/2007 Z.z.. Nikde v zákone č. 355/2007 Z.z. ani v inom zákone medza stanovujúca, čo je ešte únosné a čo je už neúnosné v súvislosti s povinnosťou prekrytia si horných dýchacích ciest, nie je uvedená. Dôkazom toho, že pri nariadení povinnosti prekrytia si horných dýchacích ciest skutočne ide o hrubý zásah do základného ľudského práva na súkromie, je fakt, že túto povinnosť odmietli plniť mnohí občania vrátane niektorých sudcov, napr. sudca J. H. F. Hlavný hygienik nemôže vyhláškou nútiť niečo konať, čo obmedzuje základné práva a slobody žalobcu a čo súčasne žalobcovi žiaden zákon výslovne neukladá za povinnosť, v opačnom prípade hlavný hygienik koná v rozpore s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, a teda on koná protiprávne, a nie žalobca. Konanie, a to odmietnutie výzvy prekryť si horné dýchacie cesty, nemôže byť považované za protiprávne, keďže naopak protiprávne je konanie každého, kto druhého núti konať to, čo zákon neukladá. Poškodený bol žalobca už samotným neprávom páchaným na žalobcovi, neoprávneným vynucovaním zákonom neurčenej výslovnej povinnosti prekrytia si horných dýchacích ciest. Nemôže byť žalobca za jeden skutok potrestaný dvakrát, raz samotným neprávom páchaným na žalobcovi a druhýkrát napomenutím, resp. pokutou za priestupok. V zákone č. 355/2007 Z.z. ani v zákone o policajnom zbore sa výslovne neuvádza povinnosť prekrytia si horných dýchacích ciest. Ústavný súd SR svojou rozhodovacou činnosťou vyjadril, že medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Nikoho nemožno nútiť konať to, čo zákon neukladá za povinnosť. Ani vtedy nie, keby niekto chcel u podzákonného predpisu uplatňovať prezumpciu ústavnosti a zákonnosti, napr. ako zasahujúci policajt, ktorý sa opiera o prezumpciu ústavnosti a zákonnosti vyhlášky hlavného hygienika. Nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Trestné súdy sú povinné prihliadať v prospech obvineného kedykoľvek je to možné, a to najmä v prípade dôkaznej alebo predovšetkým právnej neistoty, akou je napr. aj otázka absencie výslovnej zákonnej povinnosti prekrytia si horných dýchacích ciest. Pokiaľ sa vláda SR chcela vyvarovať právnej neistote, mohla prijať zákon, ktorým by výslovne upravila medze dýchania, či priamo výslovne nariadila prekryvať si horné dýchacie cesty. V žiadnom zákone nie je ustanovené, že hlavný hygienik má právo opatreniami zasahovať do základného ľudského práva na súkromie, prípadne upravovať jeho medze vyhláškou.

Neprekrytím horných dýchacích ciest žalobca zotrval na tom, že neporušil žiaden zákon, v ktorom by bola výslovne upravená do základného práva na súkromie zasahujúca povinnosť prekrytia si horných dýchacích ciest, a preto sa nemohol dopustiť protiprávneho konania, z ktorého opakovane ho obviňuje žalovaný aj vo vyjadrení k žalobe, a preto žalobca nemohol byť riešený policajtami pre údajne spáchaný protipandemický priestupok, lebo nikto, a teda ani policajti ako verejní činitelia podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR nemohli nútiť žalobcu konať to, čo mu zákon výslovne neukladal za povinnosť, a to ani vtedy nie, keby pre podzákonný predpis (vyhlášku) platila prezumpcia ústavnosti a zákonnosti, lebo výnimka ohľadom prezumpcie ústavnosti a zákonnosti pre podzákonný predpis nie je v čl. 2 ods. 3 Ústavy SR uvedená a čl. 2 ods. 3 Ústavy SR platí bez výnimiek na akékoľvek konanie, ktoré zákon neukladá za povinnosť. Žalobca ďalej poukázal aj na vyjadrenia sudcu T. s tým, že žiadal, aby súd v prvom rade zistil, podľa akého zákonného ustanovenia bol žalobca povinný si prekryť horné dýchacie cesty, čo je povinnosť zasahujúca do základného práva na súkromie. Žalobca k vyjadreniu zo dňa 05.10.2022 doložil aj listiny a označil dôkazy spolu s uznesením Súdnej rady SR 76/2021 z 20. apríla 2021, podľa ktorého Súdna rada SR nepovažuje vynucovanie protiepidemických opatrení v pojednávacej miestnosti predsedom súdu, spočívajúce v požiadavke nosiť respirátor pojednávajúcim sudcom, za zásah do jeho nezávislosti, ale za plnenie povinnosti predsedu súdu pri ochrane verejného zdravia.

4. Postupom krajského súdu, a to podaním zo dňa 16.11.2022 (č.I. 101 spisu) bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie sa k podaniu žalobcu zo dňa 05.10.2022 v lehote 20 dní, ktorú možnosť žalovaný do momentu konania a rozhodovania krajským súdom nevyužil.

5. Z pripojeného administratívneho spisu mal krajský súd za zistené, že rozhodnutím Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie priestupkov, so sídlom Vysokoškolákov 8556, 010 08 Žilina Číslo OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 zo dňa 09.11.2021 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomocí, keď dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné, v predajni COOP Jednota počas nákupu, po tom ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, následne, keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol. Prvostupňový orgán uložil žalobcovi za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 12 ods. 1, § 47 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. sankciu, a to pokarhanie a súčasne žalobca bol povinný uhradiť štátu trovy vo výške 16,- Eur. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový orgán uviedol, že rozkazom zo dňa 13.07.2021 správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku. Obvinený podal proti rozkazu v zákonnej lehote odpor. Správny orgán rozkaz zrušil a vytýčil pojednávanie o priestupku na deň 05.10.2021, opakovane dňa 09.11.2021, kde bol predvolaný žalobca s právnym zástupcom a svedok ppráp. J.. J. X. a Q.. J. E.. Obvinený, a to žalobca, jeho právny zástupca sa opakovane pojednávania nezúčastnili, napriek tomu, že boli riadne a včas predvolaní. Správny orgán predvolanie považoval za riadne doručené a konal v neprítomnosti žalobcu ako obvineného. Prvostupňový orgán poukázal na výpoveď svedka R.. J. E. a J.. J. X.. Svedok J. E. uviedol, že dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.00 - 19.00 hod. bol ako člen hliadky OO PZ Bytča vyslaný na preverenie oznámenia vedúcej predajne Y. do Obce Veľké Rovné do predajne COOP Jednota, ktorá oznámila, že v predajni sa nachádza zákazník, ktorý nemá prekryté horné dýchacie cesty a nereaguje na výzvy. Keď prišla hliadka k žalobcovi, otočil telefón a neskôr začal telefonovať s osobou, ktorú predstavil ako svojho právneho zástupcu. Komunikácia s týmto mužom bola ťažká s tým, že ochranu na prekrytie dýchacích ciest si nenasadí a bez nákupu z predajne neodíde. Na prekrytie horných dýchacích ciest bol žalobca upozornený, že je k tomuto povinný podľa § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. v spojení s § 48 ods. 4 písm. r) tohto zákona a podľa § 18 zákona č. 171/1993 Z.z. bol žalobca v uvedenom opakovane vyzvaný ako aj, aby preukázal svoju totožnosť dokladom totožnosti. Uvedené odmietol s tým, že bol poučený, že v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z.z. bude predvedený na OO PZ Bytča za účelom zistenia totožnosti. Následne žalobca dobrovoľne nastúpil do auta bez použitia donucovacích prostriedkov a lustráciou bolo zistené, že ide o žalobcu. Súčasťou spisového materiálu sa stali aj úradné záznamy o vypočutí zamestnankýň predajne č. 111 COOP Jednota Veľké Rovné Y. M. a J. A., ktoré vypovedali, že žalobca odmietal spolupracovať s hliadkou OO PZ a odmietol preukázať svoju totožnosť.

Prvostupňový správny orgán uviedol, že zhodnotili jednotlivé dôkazné prostriedky podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti a napriek tomu, že správny orgán nemal k dispozícii výpoveď obvineného, ktorý sa odmietol ku skutku vyjadriť pred orgánom objasňujúcim priestupok a opakovane sa nedostavil pred správny orgán na ústne pojednávanie o priestupku, správny orgán mal za to, že skutkový stav bol preukázaný svedeckými výpoveďami R. a Q., z ktorých výpovedi bolo nepochybné, že obvinený sa dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V zmysle § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. sa dopustí priestupku ten, kto neuposlúchne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomocí. Chráneným objektom pri tejto skutkovej podstate je riadny výkon verejnej správy a s tým súvisiaca potreba rešpektovania autority osoby, ktorá je v postavení verejného činiteľa. Občania sú povinní podrobiť sa výkonu právomocí verejného činiteľa bez ohľadu na vlastný súkromný názor a bez toho, že by najprv hodnotili zákonnosť postupu verejného činiteľa. Pri určení druhu sankcie a jej výmery prihliadol správny orgán ku skutku, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, zobral do úvahy osobu obvineného, ktorý ešte nebol postihnutý za spáchanie obdobného priestupku, a tým v rámci druhu sankcie rozhodol o udelení pokarhania s povinnosťou žalobcu uhradiť trovy štátu spojené s prejednáváním priestupku vo výške 16,- Eur.

6. Na základe odvolania konal a rozhodoval žalovaný ako odvolací orgán, ktorý rozhodnutím Číslo OU-ZA-OOP1-2022/019809-002 zo dňa 04.04.2022 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy Číslo: OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 zo dňa 09.11.2021 potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na prvostupňové rozhodnutie,

odvolanie žalobcu a za aplikácie ust. § 3 ods. 1, 2, § 30 ods. 1 písm. e), h), j), § 32 ods. 1, § 33 ods. 1, 2, § 46 správneho poriadku, v spojení s § 47 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 72, § 76 ods. 1 písm. a), § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo opodstatnené a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný ako odvolací orgán sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového správneho orgánu, keďže spáchanie priestupku žalobcom podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. bolo v konaní s dostatočnou mierou hodnovernosti preukázané. V podstate ani žalobca nepoprel skutočnosť, že dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné v predajni COOP Jednota počas nákupu, po tom, ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, následne, keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol. Žalobca ako obvinený svoju argumentáciu zameral primárne na údajnú absenciu zavineného konania, neuvedenie zákonnej kvalifikácie právnej povinnosti prekrytia horných dýchacích ciest, nedostatok vecnej pôsobnosti správneho orgánu a taktiež nezákonnosť výzvy príslušníkov polície. Skutkový stav v prípade obvinenia žalobcu nebol sporný, zo strany žalobcu ako obvineného bola nastolená otázka správnosti právneho posúdenia veci. Žalovaný ako odvolací orgán poukázal na § 34 zákona o Policajnom zbore, § 17 až § 33 predmetného zákona. Sankciu za neuposlušnosť týchto požiadaviek policajta možno vyvodiť práve z § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., pokiaľ policajt pri výkone právomocí vysloví výzvu, ktorá smeruje k dosiahnutiu legitímneho cieľa, bude neuposlušnosť takejto výzvy posudzovaná ako priestupok podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb.. K odvolacím dôvodom žalobcu žalovaný poukázal na zákonné znenie § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého za priestupok podľa ods. 1 písm. c) a f) spáchaný v čase krízovej situácie sa v blokovom konaní uloží pokuta do 1.000,- Eur; tieto priestupky v blokovom konaní môžu prejednávať aj orgány Policajného zboru a obecnej polície. Z tohto zákonného ustanovenia vyplýva možnosť príslušníka polície za určitých okolností prejednať priestupok na úseku verejného zdravotníctva vrátane priestupku neprekrytia horných dýchacích ciest v blokovom konaní. Výklad obvineného, ktorý považuje ust. § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z. za ustanovenie výrazne okliešťujúce právomoc príslušníkov polície v prípade priestupkov na úseku verejného zdravotníctva, je podľa žalovaného výkladom svojvoľným a ničím nepodloženým.

Žalovaný v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že je nevyhnutné zdôrazniť to, že priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. sa dopustí ten, kto neuposlučne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci. Chráneným objektom pri tejto skutkovej podstate je riadny výkon verejnej správy a s tým súvisiaca potreba rešpektovania autority osoby, ktorá je v postavení verejného činiteľa. Výzva musí byť urobená pri výkone právomoci verejného činiteľa na základe zákonného zmocnenia, musí byť určitá, musí z nej pre konkrétnu osobu vyplývať povinnosť niečo konať, niečoho sa zdržať alebo niečo strpieť. Nesplnenie výzvy verejného činiteľa spočíva v nesplnení povinnosti, ktorá bola výzvou uložená. Občania sú povinní podrobiť sa výkonu právomoci verejného činiteľa bez ohľadu na vlastný súkromný názor a bez toho, že by najprv hodnotili zákonnosť postupu verejného činiteľa. Podľa žalovaného zo spisového materiálu jednoznačne vyplynul záver o dôvodnosti a zákonnosti postupu príslušníkov polície, ktorí v rámci objasňovania protiprávneho konania, a teda zároveň i ich plnenia úloh Policajného zboru v zmysle § 2 zákona o Policajnom zbore vyzvali obvineného, aby upustil od protiprávneho konania, t.j. aby si prekryl horné dýchacie cesty a po ignorácii spomínanej výzvy ho následne príslušníci polície vyzvali na preukázanie totožnosti. Zo strany príslušníkov polície nedošlo k svojvoľnému služobnému zákroku, ktorý by nemal oporu v zákone. V čase policajného zákroku príslušníkov polície existoval dôvodný predpoklad, že zo strany obvineného dochádza k protiprávnej činnosti v spojitosti s nedodržaním opatrení prijatých na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19 a s tým súvisiacich uznesení vlády. Nejednalo sa o preventívnu či neopodstatnenú výzvu policajných príslušníkov, ale o výzvu, ktorá mala zákonný podklad v § 2 zákona o Policajnom zbore a taktiež v ustanovení zákona č. 355/2007 Z.z.. Právomoc príslušníkov polície vyzvať obvineného na to, aby upustil od svojho protiprávneho konania, prekryl si požadovaným spôsobom horné dýchacie cesty ako aj právomoc vyzvať ho na preukázanie totožnosti, teda vyplývala priamo z ustanovení zákona o Policajnom zbore v spojení s ustanovením zákona č. 355/2007 Z.z.. Žalovaný zdôraznil, že predmetom prejednávania priestupku nebolo prejednanie priestupku spočívajúceho v neprekrytí horných dýchacích ciest, ale predmetom konania bolo prejednanie priestupku vo veci neuposlušnosti výzvy, t.j. priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb.. Spisový materiál bol v časti týkajúcej sa podozrenia zo spáchania priestupku neprekrytia horných dýchacích ciest podľa § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. postúpený na ďalšie konanie policajným orgánom listom zo dňa 04.05.2021 na Regionálny úrad verejného zdravotníctva, so sídlom v Žiline. V dôsledku uvedeného podľa žalovaného bolo potrebné konštatovať, že prvostupňový orgán postupoval správne a súladne so zákonom, pokiaľ vo výrokovej časti

svojho rozhodnutia uviedol „len“ kvalifikáciu priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., pretože priestupok spočívajúci v neprekrytí horných dýchacích ciest nebol prvostupňovým správny orgánom vôbec prejednávaný.

Žalovaný v žalobou napadnutom rozhodnutí uviedol, že nebol namieste ani odvolací dôvod žalobcu v tom, že by bol nedostatok vecnej pôsobnosti prvostupňového správneho orgánu. Vecná pôsobnosť, príslušnosť Okresného úradu Žilina, odboru všeobecnej vnútornej správy vyplývala z § 52 zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s miestnou príslušnosťou podľa § 55 zákona č. 372/1990 Zb.. Podľa § 52 zákona č. 372/1990 Zb. priestupky prejednávajú okresné úrady, ak zákon neustanovuje inak. Žalovaný zdôraznil, že v prípade priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. žiaden osobitný zákon nezveruje právomoc na prejednanie a rozhodnutie výslovne inému orgánu ako okresnému úradu, v dôsledku čoho v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval jeho vecnú príslušnosť. K doručovaniu rozhodnutia žalovaný uviedol, že pokiaľ aj prvostupňový správny orgán doručoval dôležité písomnosti okrem žalobcu ako obvineného i osobe H., tak konal nad rámec s poukazom na ust. § 24 ods. 1 správneho poriadku.

7. Krajský súd v Žiline ako správny súd vecne a miestne príslušný podľa § 10, § 13 ods. 1 zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) prejednal vec postupom bez nariadenia pojednávania za aplikácie ust. § 137 ods. 4 SSP a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom bola žaloba žalobcu zamietnutá podľa ust. § 190 SSP.

8. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý vec prejednal bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Sa/30/2022-104 zo dňa 25.01.2023, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 14.03.2023 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

9. Primárne krajský súd k svojmu postupu, a to prejednanie veci bez nariadenia pojednávania poukazuje na ust. § 107 ods. 2 SSP, podľa ktorého v ostatných prípadoch rozhoduje správny súd bez pojednávania. Žalobca v podanej žalobe a ani v podaní zo dňa 05.10.2022 neuviedol, že žiada vo veci nariadiť pojednávanie. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žalobcu zo dňa 19.08.2022 uviedol, že nežiada nariadiť pojednávanie. Za tohto stavu, pokiaľ nebol preukázaný žiaden z dôvodov podľa ust. § 107 ods. 1 písm. b) až e) SSP, krajský súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa pripojeného administratívneho spisu krajský súd konštatuje, že mal splnenú aj zákonnú podmienku včasnosti podanej žaloby v zmysle ust. § 181 ods. 1 SSP, keď rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 07.04.2022 a k podaniu žaloby na poštovú prepravu v zmysle obálky na č.l. 40 spisu došlo dňa 06.06.2022.

11. Krajský súd sa oboznámil s pripojeným administratívnym spisovým materiálom tak prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného ako odvolacieho orgánu a k žalobnému dôvodu zmätočnosti rozhodnutia žalovaného pri výrokovej časti identifikovania prvostupňového rozhodnutia konštatuje neopodstatnenosť tohto dôvodu. Bolo zrejmé, že prvostupňový správny orgán rozhodol rozhodnutím, ktoré bolo identifikované Číslom OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 zo dňa 09.11.2021, ktoré identifikačné údaje rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu boli uvedené žalovaným ako odvolacím orgánom vo výrokovej časti druhostupňového rozhodnutia. Pokiaľ na rozhodnutí prvostupňového orgánu je uvedený aj dátum 21.01.2022, tak k uvedenému došlo v spojení aj s vyjadrením žalovaného zo dňa 19.08.2022 z titulu expedovania prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu na elektronické doručovanie. Žalovaný ďalej vysvetlil, že ak spis nebol uzatvorený v roku 2021, prešiel do roku 2022, kedy bolo rozhodnutie expedované, preto bolo pridelené číslo s rokom 2022. Krajský súd má za to, že vo výrokovej časti rozhodnutia žalovaného v spojení aj s odôvodnením rozhodnutia je jasným spôsobom identifikované rozhodnutie prvostupňového orgánu, ktoré sa stalo predmetom odvolacieho konania, preto nemožno súhlasiť so žalobným dôvodom žalobcu, že ide o zmätočnosť a ani, že by rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 09.11.2021 sp.zn. OU-ZA-OVVS2-2022/004846-016 neexistovalo.

12. Krajský súd poukazuje na to, že v správnom konaní na základe žaloby preskúmava zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov a ich postup. V danej veci predmetom preskúmania bolo rozhodnutie

prvostupňového správneho orgánu a žalovaného ako odvolacieho orgánu, keď žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa ust. § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“). Žalobné dôvody žalobcu, ktoré mali väzbu k priestupku na úseku verejného zdravotníctva podľa § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z.z.“), neboli a ani nemohli byť v rámci daného súdneho konania posudzované a vyhodnocované, pretože podozrenie zo spáchania priestupku neprekrytia horných dýchacích ciest podľa § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. nebolo riešené rozhodnutím prvostupňového orgánu a žalovaného ako odvolacieho orgánu, ak v zmysle uvedeného zákona na prejednanie takéhoto priestupku je príslušný Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline (§ 56 ods. 5 zákona č. 355/2007 Z.z.). Krajský súd v Žiline ako správny súd sa na základe podanej žaloby žalobcu a žalobných dôvodov v spojení s napadnutými rozhodnutiami prvostupňového orgánu a žalovaného ako odvolacieho orgánu mohol zaoberať a vyhodnocovať v rámci posudzovania (ne)zákonnosti týchto rozhodnutí len to, či došlo konaním žalobcu k spáchaniu priestupku podľa ust. § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. tak, ako bolo v správnom konaní konštatované spáchanie tohto priestupku žalobcom. Aj v rozhodnutí žalovaného ako odvolacieho orgánu sa na strane 6 - predposledný odsek poukazuje na to, že spisový materiál v časti týkajúcej sa podozrenia zo spáchania priestupku neprekrytia horných dýchacích ciest podľa § 56 ods. 1 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. bol postúpený na ďalšie konanie policajným orgánom listom zo dňa 04.05.2021 na Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Žiline. V tomto odseku žalovaný ako odvolací orgán poukázal na to, že priestupok, ktorý mal spočívať v neprekrytí horných dýchacích ciest nebol prvostupňovým orgánom prejednávaný. Krajský súd dodáva, že podozrenie zo spáchania priestupku spočívajúceho v neprekrytí horných dýchacích ciest nebolo predmetom rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu a ani žalovaného ako odvolacieho orgánu, a tým následne okolnosti z podozrenia tohto priestupku, na ktoré poukazoval žalobca v podanej žalobe, sa nemohli stať predmetom preskúmania v súdnom konaní.

13. Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu mal za preukázané, že rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a žalovaného ako odvolacieho orgánu predchádzalo rozkazné konanie o uložení sankcie žalobcovi na základe Rozkazu Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie priestupkov Číslo OU-ZA-OVVS2-2021/027500-002 zo dňa 01.07.2021, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci, keď dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné, v predajni COOP Jednota počas nákupu, potom ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, následne keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol, za čo mu bola uložená sankcia pokarhania. Voči tomuto rozkazu bol podaný odpor. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania konal a rozhodoval prvostupňový správny orgán, ktorý vykonal dokazovanie svedeckými výpoveďami J., J.. Súčasťou spisu prvostupňového správneho orgánu bol aj úradný záznam o predvedení osoby žalobcu, úradné záznamy o vypočutí zamestnankýň predajne č. 111 COOP Jednota Veľké Rovné Y. M. a J. A., ktoré vypovedali o tom, že žalobca ako obvinený odmietol spolupracovať s hliadkou OO PZ a odmietol preukázať svoju totožnosť. Podľa pripojeného administratívneho spisu mal krajský súd za zistené, že žalobca ako obvinený sa odmietol vyjadriť ako aj odmietol podpísať záznam o podaní vysvetlenia vzťahujúceho sa k objasneniu priestupku.

14. Správny súd dáva do pozornosti, že nie je súdom skutkovým, ale jeho úlohou pri prerokovaní zákonnosti rozhodnutia, postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi, resp. účastníkom konania a či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, inými právnymi predpismi, či obsahuje zákonné náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

15. Úlohou správneho súdu v tomto konaní bolo posúdenie správnosti a zákonnosti postupu a právnych záverov žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa, ktoré v rámci správneho konania viedli k vydaniu rozhodnutia, keď žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku

podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. s uložením sankcie pokarhania, ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci, keď dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné v predajni COOP Jednota počas nákupu po tom, ako ho policajná hliadka vyzvala, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, následne, keď bol opakovane vyzvaný, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, túto preukázať odmietol.

16. Z administratívneho spisového materiálu, odvolania žalobcu, podanej žaloby vyplynulo, že tak ako bol skutok popísaný okolnosťami vo výrokovvej časti prvostupňového rozhodnutia, nerobil žalobca sporným. Žalobca svoje žalobné dôvody zameral na to, že popísaný skutok nie je priestupkom a súčasne namietal aj nezákonnosť postupu príslušníkov polície, ktorí na konanie neboli oprávnení, nemali právomoc uskutočňovať výzvu voči žalobcovi, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty a ani na výzvu preukázania totožnosti žalobcom.

17. Podľa ust. § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto neuposlúchne výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci.

18. Z formulácie skutkovej podstaty priestupku upraveného v § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. vyplýva, že priestupku podľa tohto ustanovenia sa dopustí každý, kto neuposlúchne výzvu, ktorú verejný činiteľ urobil pri výkone svojej právomoci, t.j. právomoci zverenej mu zákonom. Výzva je pritom bezprostredným úkonom a nepredchádza jej formalizovaný právny postup s jej adresátom. Neuposlúchnutím výzvy preto nebude nesplnenie povinnosti uloženej rozhodnutím, ale k splneniu podmienok pre aplikáciu takto vymedzenej skutkovej podstaty dôjde vtedy, ak adresát výzvy, ktorá bola vykonaná bezprostredne (a to aj bez predchádzajúcej komunikácie s adresátom), pri výkone právomoci verejného činiteľa jeho výzvu adresát neuposlúchne, teda sa správa v rozpore s výzvou. Verejným činiteľom je osoba, ktorá v zásade vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy. Z právnej konštrukcie označeného priestupku je potrebné uviesť aj to, že na jeho spáchanie postačuje zavinenie z nedbanlivosti. Chráneným objektom pri tejto skutkovej podstate je riadny výkon verejnej správy a s tým súvisiaca potreba rešpektovania autority osoby, ktorá je v postavení verejného činiteľa. Výzva musí byť určitá, adresná. Krajský súd poukazuje na to, že v zmysle ust. § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. za použitia aj komentára k ust. § 21 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. osobou v statusovom postavení verejného činiteľa je aj príslušník policajného zboru.

19. V ustanovení § 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z.z.“) sú vymedzené úlohy Policajného zboru v rozsahu plnenia ktorých boli príslušníci policajného zboru oprávnení k uskutočneniu výzvy žalobcovi, ktorá bola konkrétna a adresná, ak práve v rámci plnenia úloh vyzvali, aby si žalobca nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, čo odmietol vykonať a následne bola daná výzva, aby policajnej hliadke preukázal svoju totožnosť, čo odmietol.

20. Podľa ust. § 18 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z.z., ak vyzvaná osoba odmietne preukázať svoju totožnosť podľa odseku 1 alebo 2, policajť je oprávnený takúto osobu predviesť na útvar Policajného zboru za účelom zistenia jej totožnosti.

21. V rámci označenia § 34 zákona č. 171/1993 Z.z. ako spoločného ustanovenia sa uvádza, že každý je povinný uposlúchnuť výzvu, pokyn, príkaz a požiadavku policajta alebo strpieť výkon jeho oprávnení podľa ustanovení § 17 až § 33 a oprávnení podľa osobitných predpisov. Z tohto ustanovenia, tak ako to správne konštatoval aj žalovaný vo svojom rozhodnutí, vyplýva, že každý, komu policajť adresuje výzvu, pokyn, príkaz alebo požiadavku, je povinný tieto riadne a včas uposlúchnuť. Taktiež je každý povinný strpieť výkon oprávnení policajtom a oprávnení podľa osobitných predpisov. Krajský súd na základe uvedeného v spojení so spisovým materiálom správnych orgánov konštatuje oprávnenosť, resp. právomoc príslušníkov polície k postupu, ktorý uskutočnili, pokiaľ pri plnení svojich úloh uskutočnili na žalobcu ako obvineného výzvu, ktorú podľa zisteného skutkového stavu žalobca ako obvinený neuposlúchol, správal sa v rozpore s výzvou, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb.. Krajský súd v zhode aj s rozhodnutím žalovaného konštatuje oprávnenosť príslušníkov polície vykonať smerom k žalobcovi označenú výzvu, keďže týmto postupom plnili úlohu, ktorá je zverená Policajnému zboru. Krajský súd nehodnotil žalobné dôvody žalobcu vzťahujúce sa k priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. za opodstatnené, keďže

správaním a konaním, resp. nekonaním žalobcu ako obvineného, ktorý neuposlúchol výzvu príslušníkov polície a konal v rozpore s touto výzvou, sa dopustil priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., a tým nemohol obstáť žalobný dôvod žalobcu, že jeho konanie nie je priestupkom.

22. Krajský súd k právomoci príslušníkov polície v súvislosti s adresovaním výzvy žalobcovi sa zhoduje s vyhodnotením, ktoré uskutočnil žalovaný v rozhodnutí, ak právomoc príslušníkov polície tu bola aj s odkazom na ust. § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého za priestupok podľa odseku 1 písm. c) a f) spáchaný v čase krízovej situácie sa v blokovanom konaní uloží pokuta do 1.000,- Eur; tieto priestupky v blokovanom konaní môžu prejednávať aj orgány Policajného zboru a obecnej polície.

23. Správny súd sa stotožňuje so zistením a ustálením skutkového stavu, udalosti, ktorá sa stala dňa 04.05.2021 v čase okolo 18.35 hod. v Obci Veľké Rovné v predajni COOP Jednota, keď počas nákupu žalobca neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci, a to príslušníka policajného zboru, aby si nasadil ochranné rúško a prekryl si týmto horné dýchacie cesty, si ochranné rúško odmietol nasadiť, a po opakovanej výzve k preukázaniu svojej totožnosti, túto odmietol preukázať. V konečnom dôsledku k popisu skutkového deja, popisu udalostí žalobca nevzniesol námietky. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobca bol vyzvaný na prekrytie horných dýchacích ciest, bol vyzvaný podľa § 18 zákona č. 171/1993 Z.z. na preukázanie svojej totožnosti dokladom totožnosti, ktoré výzvy neuposlúchol. Krajský súd vzhľadom k uvedenému pri konaní a rozhodovaní správnych orgánov nezistil nezákonnosť ich postupu a rozhodovania, nezistil, že by pri rozhodovacej činnosti správnych orgánov došlo k zásahu do ústavných práv žalobcu, preto žaloba žalobcu bola zamietnutá podľa § 190 SSP ako nedôvodná.

24. O náhrade trov súdneho konania bolo rozhodnuté podľa § 167 ods. 1, § 168, § 175 ods. 1 SSP. Žalobca nebol úspešným účastníkom konania. Úspešným účastníkom bol žalovaný, avšak nebolo zistené, že by bolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobca nahradil žalovanému trovy súdneho konania, neboli zistené ani výnimočné okolnosti na priznanie náhrady trov súdneho konania žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania, preto žalovanému náhrada trov súdneho konania nebola priznaná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote 30 dní odo dňa jeho doručenia. Kasačná sťažnosť sa podáva Krajskému sudu v Žiline. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konanie o správnej žalobe v sociálnych veciach alebo konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

V kasačnej sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému správne mu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis), uvedie označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa ust. § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa ust. § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.